

стенитъ на царь Хо. — Капитанинтъ, човѣкъ младъ и буенъ, реши да се вмъкне на всѣка цена въ полюса, кждето, споредъ преданието, се намирала земя съ голѣми богатства и кждето въ морето живѣли чудни риби.

— Ние ще стигнемъ тамъ, каза той на хората си, и въпрѣки силата на царь Хо, ще видимъ това море, което крие толкова потайности.

Следъ много трудъ и страдания, съ неподражаема смѣлость и сръчностъ, тѣ достигнаха последнитѣ планини, които заобикалятъ полюса. — Изведнажъ презъ нощта, корабътъ имъ се видѣ заобиколенъ отъ стена ледове, голѣми и високи, кормилото на кораба, въпрѣки здравината му, започна да пращи и да се руши, мачтитѣ паднаха подъ тежестта на снѣговетѣ, вжжетата се кжсаха насипани съ ледъ, студътъ бѣ толкова голѣмъ, че нито единъ морякъ не смѣеше да излѣзе отъ кораба и за да се стоплятъ, хората трѣбваше да сѣкатъ и горятъ цѣлия дървенъ материялъ на кораба.

Сутринта царь Хо се яви предъ капитанина и другаритѣ му, придруженъ отъ най-вѣрнитѣ си съюзници: студътъ, снѣгътъ и бурята. Голѣмъ брой стада отъ бѣли мечки вървѣха следъ него, готови да разкжсатъ дръзкитѣ чужденци.

Капитанинтъ и моряцитѣ, повалени отъ болести, лежеха на кувертата и въпрѣки огъня, който горѣше, ледътъ покриваше пода съ дебела покривка.

— Защо, извика царь Хо, ти, гордо човѣче, не разбра отъ нещастията, които сполетѣха сънародницитѣ ти, че никой чужденецъ не бива да влѣзе въ полюса? Защо тѣхниятъ примѣръ не ти послужи за урокъ?